

Mål T-36/01

Glaverbel

mot

**Byrån för harmonisering inom den inre marknaden
(varumärken, mönster och modeller)**

”Gemenskapsvarumärke — Förordning (EG) nr 40/94 —
Motiv anbringat på varornas yta — Absolut registreringshinder —
Särskiljningsförmåga — Rätten att yttra sig”

Förstainstansrättens dom (andra avdelningen) av den 9 oktober 2002 . . . II-3891

Sammanfattning av domen

1. *Gemenskapsvarumärke — Definition och förvärv av ett gemenskapsvarumärke —
Kännetecken som kan utgöra ett varumärke — Motiv anbringat på en varas yta —
Villkor — Särskiljningsförmåga
(Rådets förordning nr 40/94, artikel 7.1 b)*

2. *Gemenskapsvarumärke — Definition och förvärv av ett gemenskapsvarumärke — Absoluta registreringshinder — Varumärke som saknar särskiljningsförmåga — Kännetecken som utgörs av ett motiv som anbringats på varans yta — Särskiljningsförmåga — Bedömningskriterier*
(Rådets förordning nr 40/94, artikel 7.1 b)
3. *Gemenskapsvarumärke — Definition och förvärv av ett gemenskapsvarumärke — Absoluta registreringshinder — Varumärke som saknar särskiljningsförmåga — Motiv anbringat på en varas yta*
(Rådets förordning nr 40/94, artikel 7.1 b)
4. *Gemenskapsvarumärke — Definition och förvärv av ett gemenskapsvarumärke — Bedömning av om ett kännetecken är registrerbart som varumärke — Beaktande enbart av gemenskapsbestämmelserna — Tidigare registrering av varumärket i vissa medlemsstater — Beslut som inte är bindande för gemenskapsdomstolarna*
(Rådets förordning nr 40/94)
5. *Gemenskapsvarumärke — Beslut av harmoniseringsbyrån — Lagenlighet — Gemenskapsdomstolarnas bedömning — Kriterier*
(Rådets förordning nr 40/94)
6. *Gemenskapsvarumärke — Överklagande — Beslut efter överklagande — Överklagandenämndens utövande av granskarens befogenheter — Skyldighet att iaktta rätten till försvar*
(Rådets förordning nr 40/94, artiklarna 38.3, 62.1 och 73)

1. Ett motiv som anbringats på en varas yta kan utgöra ett gemenskapsvarumärke i den mening som avses i förordning nr 40/94 i den mån motivet kan särskilja ett företags varor eller tjänster från andra företags varor och tjänster. Den omständigheten att ett visst slags kännetecken allmänt sett är ägnat att utgöra ett varumärke medför emellertid inte att alla kännetecken av detta slag nödvändigtvis har särskiljningsförmåga i den mening som avses i

artikel 7.1 b i ovannämnda förordning i förhållande till en bestämd vara.

(se punkterna 19 och 20)

2. I artikel 7.1 b i förordning nr 40/94 om gemenskapsvarumärken, enligt vars lydelse varumärken som saknar särskiljningsförmåga inte får registreras, görs inte någon åtskillnad mellan kännetecken av olika slag. Emellertid uppfattar en relevant målgrupp inte nödvändigtvis ett kännetecken som utgörs av ett motiv som anbringats på en varas yta på samma sätt som ett ord- eller figurmärke, vilket utgörs av ett kännetecken som är oberoende av utseendet hos de varor som kännetecknet avser. Även om allmänheten är van vid att omedelbart uppfatta ord- och figurmärken som kännetecken som anger en varas kommersiella ursprung, förhåller det sig inte nödvändigtvis på samma sätt när kännetecknet sammanblandas med det yttre utseendet hos den vara som varumärkesansökan avser.

I den mån som den relevanta målgruppen uppfattar kännetecknet som en angivelse av varans kommersiella ursprung har den omständigheten att kännetecknet fyller flera funktioner samtidigt därvid ingen inverkan på dess särskiljningsförmåga.

(se punkterna 23 och 24)

varumärken får varumärken som saknar särskiljningsförmåga inte registreras. Registreringsansökan avser produkter som omfattas av klasserna 11, 19 och 21 enligt Niceöverenskommelsen om klassificering av varor och tjänster för varumärkesregistrering. Ansökan avser ett motiv som utgörs av små, oändligt upprepade streck som anbringas på en glasskivas yta oavsett dennas storlek. Detta saknar särskiljningsförmåga i den mening som avses i artikel 7.1 b i förordning nr 40/94.

I den mån motivet sammanfaller med själva varans yttre utseende kan konsumenten inte med ledning av det sökta varumärket känna igen detta som ett särskiljande kännetecken när han skall träffa sitt val vid ett senare köp av varan i fråga. Det finns inte någon särskild del av detta motiv som omedelbart kan fånga konsumentens uppmärksamhet i egenskap av angivelse av den ifrågavarande varans kommersiella ursprung. Det förefaller snarare som om de sammansatta och fantasifulla dragen hos motivet beror på en estetisk eller dekorativ ytbehandling än som om de kan ange varornas kommersiella ursprung. Intrycket av motivet är inte konstant och det utgör inte en särskild beståndsdel som konsumenten kan lägga på minnet.

3. Enligt ordalydelsen i artikel 7.1 b i förordning nr 40/94 om gemenskaps-

(se punkterna 28—31 och 37)

4. Gemenskapsordningen för varumärken är ett självständigt system som skall tillämpas utan hänsyn till de nationella systemen. Registrering av ett kännetecken som gemenskapsvarumärke skall således bara bedömas med ledning av relevanta gemenskapsbestämmelser. Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller), och i förekommande fall gemenskapsdomstolarna, är inte bundna av beslut som fattas i enskilda medlemsstater avseende huruvida ett visst kännetecken är registrerbart som varumärke.
6. I enlighet med artikel 62.1 i förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärken får överklagandenämnderna vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller), när de konstaterar att granskarens bedömning varit felaktig, antingen vidta de åtgärder som kunnat vidtas av granskaren eller återförvisa ärendet till denne för handläggning.

(se punkt 34)

5. Beslut av överklagandenämnderna vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) om registrering av ett kännetecken som gemenskapsvarumärke grundar sig på en tillämpning av förordning nr 40/94. Lagenligheten av överklagandenämndernas beslut skall därför bedömas uteslutande på grundval av denna förordning, i den tolkning gemenskapsdomstolarna givit den, och inte på grundval av äldre beslutspraxis.

(se punkt 35)

Härav följer att i den mån en överklagandenämnd väljer att inte återförvisa ärendet till granskaren har den samma behörighet och samma skyldigheter som denna. Så är bland annat fallet med skyldigheten att bereda en sökande möjlighet att yttra sig i enlighet med artiklarna 38.3 och 73 i förordning nr 40/94 innan en ansökan avslås.

(se punkterna 46 och 47)